

Narrhettarnar

„Føroyatíðindi“ og „Krossi“
undir orðadrátti
handan Oyrnafjall.

»Store Kare« vælsignaður,
teir báðir, hann »Sudring« í
»Føroyatíðindi« og »Havna-
maður« í »Krossi.«

— Ja, hvat sigur tú, Pætur.
Veitst tú, hvat ið eg kom at
hugsa, tá ið eg las teirra stór-
mannareyp?

— Tað var vist okkurt stutt-
ligt, okkurt ógviliga marghát-
ligt, veit eg.

— Jú. Tað kundi vel verið
okkurt ógviliga marghátligt,
tí marghátligir eru teir báðir.
Men tað var júst ikki tað. Eg
eri nú meiri álvarsamur. Og tað
er væl grund til less, serliga tá
ið tað er nakað, sum er komið
í blóðini, nakað — hóast skrivað
av býttlingum — sum er rangt,
ja orð, óvugt og skaðiligt, ja
tvælt. Men tá ið tað er komið
á prent, hevur tað í eygunum
hjá mongum ein ærbaran dóm.
»Tað stendur í blóðinum.«
Hevur tú ikki bitit merki í
tónalagði, tá ið summi fólk
siga hetta?

— Jú, jú. Men . . .

— Ja, eg skal siga tær, at tá
ið eg las hatta í »Føroyatíðindi«
og »Tingakrossi«, tá kom eg at
hugsa um svartaspilluna — eg
hava júst nú iðra meg svartan
yvir hesa oyðandi spillu í epli-
um mínum. Eg haldi sammet-
ingin er ikki so galin. Tí, er
nókur spilla veri ein hella
for . . . tvæltið um, at hatta
bygðin, hatta bygðafólkið er betri,
mætari og reyðmansligari enn
hin bygðin hitt bygðafólkið. Hetta
prátið er ein svart, kolandi,
oyðandi og drepanði spilla. Tað
setir ilt blóð. Tú hevur hoyrt
orðaljóðið: »Havnarukka, bygða-
frell o. s. fr. Tvoroyarfólk!
Tað . . . Havnarmenn! Teir . . .
Vit dugdu og duga! Tit! Tit
hava altíð verið nakrir . . .«
Og ósingin, henda mentun-
leysa, klandurs- og ofta hats-
birtandi ósing millum tvær
bygdir, oyggjar, oyggjarflokkar,
ein ósing, ið er sprottin og
bygd uppá fákunn, miðaldar-
ligt reyp — hon skilir, kilar
sundir, drepur samkensluna,
kensluna av, at vit fyrst
fremst eru Føroyingar, allir í
sama báti, ið eiga at stevna
móti sama máli, rögva í
felag, við góðum áralagi, seig-
um og áhaldandi tókum.

Tvoroyramenn móti Havnar-
monnum! Havnarmenn móti
Tvoroyramonnum! Sudringar
móti Norðingum! Norðingar
móti Sudringum. Ja, Vágbingar
móti Tvoroyramonnum og
Tvoroyramenn móti Vágbingum!
Klakksvífkingar móti Havnar-
monnum og Havnarmenn móti
Klakksvífkingum! Er nakað
meiri fávitskut, meiri ideotisk
enn uppøsan av eini tilfari
lokalpatriotismu! Er nakað meiri
oyðandi og spillandi fyri ein
sannan fosturlandskærleika, kær-
leika til land og fólk, enn henda
uppøsan bygd móti bygð?

ÚR SUDUROY

Einki! Tilfari steypareparar,
teir skuldu verið flongdir, tusk-
aðir av. Eg skilji ikki, at nakað
bláð vil hysa teirra sinnissjúka
steinaldratvætti! Sum um ein
Norðoyingur verður betri, um
hann flytur til Suduroyar ella
ein Sudringur verður smittin
orðvisu, um hann flytur til
Norðoyar ella bara norður um?
Og tá, er tað ikki marghátligt
at hugsa sær, at nakar Tvor-
oyramaður ella Havnarmaður
skal tosa um framtak í einum
tilfukum tóna, sum um hann var
veraldarnalvin. Á Tvoroyri —
hygg at skilinum. Stedgur,
fáan burtur av jørðini er fram-
takið. Í Havn — ikki smittin
frægari, allir teir stóru vinnu-
livsstuðlarnir har eru farnir
»nedenom og hjem«. Men tað
er ikki Havnin sum Havnin og
Tvoroyri sum Tvoroyri, ið vit
skulu lata hoyra fyri hesa aftur-
gongu. Tað er tann kapital-
listiska sagan og lagnan, ið tek-
ur seg um aftur: Einstakar ættir
taka seg upp í summum pláss-
um, deils av ídni, deils av til-
viljum. Tað gongur væl eina
tíð. So eta tær seg yvir rygg,
degnererast, týnast og hvørva —
og so stendur ómagaskapurin,
deyðin í durinum hjá øllum, ið
hava bygt sína lagnu, sín »eksi-
stensen«, uppá hesa ættanna virki.
Tað kann henda, at hesi pláss-
ini fána heilt burtur — og tað
er svárt. Men tað kann eisini
henda, at aðrar ættir av til-
viljum — og ídni taka um
endan og bjarga plássinum upp
aftur. Plássid sum pláss hevur
einki at siga, tað er »systemið«,
tað privatkapitalistiska »system-
ið«, sum er rangt og óvugt.
Hin lokalpatriotiska uppøsingin
er svartaspillan í hesum »sys-
temi«.

— Rætt hevur tú, eg tók tað
nú ikki so alvorligt. Eg helt
hesar reyparnar vera so býttar,
at teir einans kundu geva seg
sjálvar upp til látur.

Handan Oyrnafjall.

„Til næste Aar“.

Opíð bræv

bláðstjóra „Dimmalætting“ar.

Hr. bláðstjóri P. N.!

»Sagen udsættes til næste
Aar«, er eitt orðatak, sum eg
havi hoyrt í mong harrans ár,
langt áðrenn »Vinnuflokkurin«
varð klatur, so hatta esilspark
tygara rakti við síðuna —
ella kanska tað var eitt »kompli-
ment«. Tá tygum ikki kunna
skilja millum esilspark og
»kompliment«, so kunna tygum
já ikki krevja av mær, at eg
skal kunna skilja har ímillum.
Eg sit — sum tygum vita — í
einum útkróki, og kann tað

Forlang

Suduroyar Margarín.

Altid nykærnet og velmagende.

P.F. SUDUROYAR MARGARINVIKRI

OG MJÓLKAFELAG, TVØROYRI

bera á, at eitthvørt hendir
aftaná, at eg havi skrivað og
sent greinir. Hetta hendi á ein
hátt við jarðahvalinum. Tá ið
eg innsendi grein mína var
einki víðtikið, jarðahvalinum
viðvikjandi. Tygum, sum hava
hovi til at fylgja við tí dagliga
tingarbeiðinum, kundu sjálvandi
rokna hetta út. Ikki nýttist
tygum tí at tikið tað við stál-
handskum. Men ring samvitska
skal kasta sær við onkrum.
Hevði tingið havt hin útvarpa-
rin, sum tygum pleiga at skriva
um, so kanska eg hevði hoyrt
tingsins viðtøku um jarðahvalin,
og eg hevði so kunnað telegraf-
isk broytt orðaljóðið, men tí-
verri, tann sakin — ja hvar er
hon? Eg tori jú ikki at siga:
»Sagen ud. . .« nei, nei, fyrir-
gevið mær, tað leyp mær út av
munnum — nei, penninum
var tað. Eg skal ansa betur
eflir eina aðra ferð, um tygum
vilja gera tygara til at gera hatta
orðatak til lygn.

Eg og fleiri við mær, ið sita
í avrókum frætta ikki tingsins
avgerðir í útvarpara. Blóðini
eru ofta sein. Men nú verður
orðvisi. Og hvørjum hava vit
hetta at takka fyri? »Dimma-
lætting!« Hava vit ikki orsak
at takka. Eg takkaði í hvørjum
falli bæði innantanna og hart
»Dimmalætting« fyri, at hon var
og er vil vera so beinasom at
lata fólk frætta alt — ja, so
sigur hon sjálf. Eg visti tú ikki,
at »Dimmalætting« skuldi
vera soleiðis skikkað, tað visti
eg ikki — tó eg skuldi kanska
vita tað. Hon er jú so ost
upp í hesi síðstu tíðini. Hon
er ikki von at fáa tókk, gamla
tanta. Entú slíkir trúgvir
sambandsmenn, sum hin stóri
svarti krossfiskurin á Tvoroyri
hevur skortiflongt hana á gmal-
aldr, hvussu skal hon tola
slíkt? Nei, tað er ikki loðið, um
hon bæði bitur og klórar. Tað
er rætt, harra bláðstjóri. Tað
var um jarðahvalin, eg skuldi
skriva. »Ælla okkara heiðraðu
tingmenn at keypa jarðahvalin
fyri hundrað og fimti krónur?
— nei, Gud forlæti mær, hvat

er tað eg sigi — hundrað og
fimti krónur. — Nei, nei! Men
nókur núl vóru aftan fyri. Eg
minnist ikki, hvussu mong. Tað
kann nú eisini gera tað sama.
Nókur núl meir ella minni.
Føroyskir fiskimenn og arbeiðs-
menn orka at betala. Tygum,
harra bláðstjóri, gera kanska
so væl at telja nullini og skriva
tey í »Dimmalætting«. Jú, so
sanniliga hava okkara háttvirdu
tingmenn gjørt eitt bragd í ár.
Eg gjordi eina stóra ólukkku, tá
eg skrivaði um jarðahvalin.
»Dimmalætting« hevur rætt, tá
hon sigur, at »det var en grus-
som Gerning af Partifellen,
Redaktør Dam«, at han lat
grein mína koma í »F. S. D.«
»Sagen ud. . .« o. s. fr. var
einki ímóti nullinum. Hann
skuldi heldur havt gjørt, sum
»Dimma« skrivur. Ja, hon má
væl spyrja: »Hvorfor i Alver-
den reddede han dog ikke —
»Dimmalætting« — tað stendur
Danbjørg, tað er vist skeivt, tí
tað megu vera tey nógu null-
ini til jarðadráttarnar, ið megu
fjalast. Altså, »hvorfor reddede
han (Dam), dog ikke »Dimma-
lætting« ved barnhjertigt at
hjælpe hans (Danbjørgs) Pro-
dukt i Papirkurven. Ja, harra
bláðstjóri! Eg veit, at tygum
eru eitt skilafólk, eg hevði haft
hug at takka tygum fyri, at tyg-
um vísa tygara angrandi sam-
vitsku yvir tygara flokks syndir;
men nú, tá ið eg veit, at tyg-
um tola ikki takk, skal eg lata
vera; men trúgvi mær, at tað
ger mær ilt — ógviliga ilt, at
eg ikki sleppi at takka tygum.
Eg má tessvegna takka tygum
innantanna. Tað vera tygum
væl ikki illur um.

Harra bláðstjóri P. N.! Nú
vita vit altso, at tað er lygn alt
samalt, sum fólk hevur fortalt
fyri mær, nevniliga, at »Sagen
udsættes til næste Aar«. Men
at tað hendir teimum nakað
verri. Nú vita vit altso, at allar
tær sakir, sum verða innsendar
til Føroya lóting, verða av-
greiddar beinan vegin — í
stundini. Ein skal altso bert
skriva, um hann so ikki fær
fullar sømdir, kopar, silvur ella
gull, tað verður harvið ella gerst
ikki við. Tygum, harra P. N.,

hava gjørt væl at siga okkum
tað.

Harmiligt er einans, at ein
ikki torir at takka tygum aftur
fyri.

Virðingarmest
J. H. Danbjørg.

Theodor Gregersen.

Mánamorgunin kl. 7 doyði
hin — serliga ímillum fiski-
menn — víða kendi handils-
maðurin Theodor Gregersen á
Tvoroyri.

Harra Gregersen hevur ligið
sjúkur í vikuvið. Tað var
hjarðað, ið bagði. Hann hevur
aldri verið likamliga sterkur
— tá ið hann av hjartanum
misti svøvnin, vóru flest greið
yvir, at hansara dagar vóru
taldir.

Harra Gregersen var ikki
borin til ríkidømi. Men burtur
úr ongun hevur hann handlað
seg fram til ein tilsjónalástandi
vælstandandi mann. Umframt
síni hús og forrættningar —
hann hevði tvær, eina kjøtbúð
og so hina gomlu forrættningina
við skipskleðum o. o. — var
hann komin at eiga ein hóp
av jørð. Hansara kærleiki til
seyðin var rorandi. Uttanum
hús hansara gekk stóðugt eitt
fylgi. At ganga og fáast við
seyðin, geva honum meis og
hoyggj, var hansara stuttleiki.
Hjartalag Gregersens var í heila
takið sjáldsama gott. Í honum
ásannaðist orðatakið, at sum
maður er ímóti kfratúrnum er
hann í síni heild. Dugði hann væl
sum handilsmaður — kanska var
sumt, hann hevði at selja, nóga
so dýrt — var kortini hjarta
hansara opið, tá ið nakar, ið
veruliga trongdi, heitti á hann.

Við Theodor Gregersen er í
mangar mátar eitt sjáldsamt
menniskja farið av foldum.

Fríður verið yvir minni hans-
ara.

Mikkjal Poulsen í Byrgishavn í Øravíkslói.

Ein okkara besti maður, vinur
og stallbróður er farin. Hann,
ið var fimur sum fáur — og
álitismaður í leiki sum í álvara,
verður aldri aftur at teljast
ímillum vinir og leikbróður her
á foldum — deyðin hevur vitjað
og nomið hann við síni koldu
hond. Men um deyðin ræður
holdinum, eitt ræður hann ikki,
eitt drepur hansara kalda hond
ikki: minni um hann, ið fór.
Og minni um Mikkjal sum Hans
Jákup á Skalla orkar deyðin
ikki at kova ella káma undir
síni stírdu torvu. Tí so leingi
sum andin dregur í okkum,
hansara leik- og stallbróður,
vil hansara atferð og stallbróðra-
lag liva ímillum okkum sum
nakað av tí besta, ið vinur kann
ogna vinum.

Eitt var, at hann var ein okkara
besti fdráttarmaður, ein hin besti
fótbóltsspælari, vit áttu. Ídráttar-
liga er saknurin so stutt stóður